

SRDCE PLNÉ HVĚZD

PETRA
MARTÍŠKOVÁ

KIO KAN

Copyright © Petra Martišková, 2025

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Petra Martišková, 2025

Redakční úprava Lukáš Foldyna

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2025

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-470-0

Šprtka, co chceš?!

Vanessa

„**B**ože, to je ale kretén!“
„Cože?! Já ti fakt nerozumím, Ness! Copak jsi úplně slepá? Ten kluk je rocková hvězda. Teda kdyby hrál na kytaru, tak by docela určitě rocková hvězda byl, jen se na něj podívej,“ rozplývala se má nejlepší kamarádka nad klukem, kterého já z duše nenáviděla. A kdybych snad nepochopila, o kom mluví, kývla hlavou směrem, kde se právě hvězda našeho ústavu něčemu řehtala s bandou svých kámošů a taky houfem obdivovatelek, které tutově ani netušily, čemu se smějou.

Jenže Sam si zřejmě vzala do hlavy, že jsem si jen nevšimla, jak moc dokonalej je, a rozhodla se mě o tom přesvědčit, protože pokračovala: „Má ty nejkrásnější oči pod sluncem. Věděla jsi, že když svítí sluníčko, má je jasně modrý, a když je zrovna hnusně, tak jsou spíš šedý? A ty řasy! Bože, dala bych cokoliv, mít je jako on. A ty jeho hustý tmavý vlasy? Miluju, když má kluk mikádo, líbí se mi, jak se je snaží odhodit a ony mu zase neposedně spadnou do toho jeho nádherného obličeje. Všimla sis jeho rtů? Podle mě by mělo být dáno zákonem, aby neustále někoho líbaly. Představuju si, že jsou na dotek sametově hebký a voní po mátě, teda pokud to, co pořád přezvykuje, není žvýkáci tabák, to by mě fakt zklamal. A vůbec, když už je řeč o dokonalosti, viděla jsi

jeho postavu? Chtěla bych být jeho tričkem a těsně obepínat jeho bicepsy. Má buchtíčky a takovou tu rýhu, co končí až v kalhotách, víš, co myslím, vid'?"

Zírala jsem na svou doteď docela příčetnou nejlepší kamarádku s nehraným překvapením.

„Rýhu, co končí v kalhotách?! Sakra, Sam, jak jsi na to přišla?! A neříkej mi, že se z tebe stala jedna z těch slintajících zoufalek, co touží po tom, aby si jich všimnul?!“ zašklebila jsem se.

„Kdybys pořád nezírala do nějaký knížky, všimla by sis, že hrajou občas basket bez triček,“ oznámila mi špičatě.

Toho si samozřejmě nešlo nevšimnout, protože ve dnech, kdy jsme měli odpoledky a venku bylo krásně, se o polední pauze většina lidí vyvalila ven. Stejně jako dneska. Kluci proto, aby si zahráli basket, a holky proto, aby slintaly nad tím idiotem.

„Vím, o co ti jde, a snažíš se marně. Nikdy mě nepřesvědčíš, že Sebastian Wolf je prototyp dokonalýho kluka. Vždyť se na něj podívej, vypadá jak mastodont, podle mě se měl původně narodit jako zlobr, ale bůh si to na poslední chvíli rozmyslel. Je to pitomec a tečka.“

„Jsi marná, fakt,“ zavrtěla nade mnou nesouhlasně hlavou a dál ho klidně luxovala hladovým pohledem. To já sklonila hlavu k nejnovější knížce mé oblíbené autorky a snažila se užít si posledních pár minut volna, než nám začne odpolední dvouhodinovka němčiny. Odpadla nám šestá hodina, jenže odpoledky bohužel ne, ale byla jsem vděčná i za ty dvě hodiny volna, které jsme se rozhodly se Sam využít k tomu, abychom vystavily svá po zimě vybledlá těla hřejivým slunečním paprskům.

Dala bych metál tomu, kdo navrhnul naši školu, protože fakt myslel na studenty. Dopřál nám obrovský travnatý prostor, kde sebou mohl člověk plácnout buď jen tak do trávy, nebo využít některou z designových laviček ve stínu stromů

a vegetit. Myslel i na sportovní nadšence, protože vybudoval provizorní basketbalové hřiště, kde se právě teď předváděl i Samin idol. Vedle hřiště bylo vyvýšené podium, kde se většinou konaly adventní koncerty, když bylo fajn počasí, často nás tam taky brala naše angličtinářka na hodiny. Prostor byl dostatečně velký, aby pojmul téměř všechny studenty našeho gymnázia, které ale jinak stálo úplně za prd. Pravda, bylo nejvyhlášenější školou široko daleko, hlásilo se sem o padesát procent lidí víc, než byla škola schopná pojmut. Kvůli tomu jsme taky neustále od naší protivný ředitelky Altmanové, který nikdo neřekl jinak než Šváb, protože byla všude, nepříjemně otravná a nikdo o ni nestál, poslouchali, jak se máme snažit, abychom se na škole udrželi, protože za branou prý stojí další stovky studentů, co by tady rádi studovali. Jasný, že za branou nikdo nedočkavě nestepoval, protože každý soudný člověk by odtud utekl na kilometry daleko.

Já už sem ale chodila druhým rokem, což mě mezi soudný lidi neřadí, ale na mou obranu, potřebovala všeobecné studijní vzdělání kvůli vysoké škole, na kterou jsem se chystala přihlásit. Jedno jsem však našemu gymplu upřít nemohla, díky němu mám ve svém životě Sam.

Sam je něco jako neřízená střela. Někde jsem četla, že nejvíc energie mají lidé se zrzavými vlasy. Sam je důkazem toho, že zrovna tenhle výzkum nekecá. Ta holka byla podle mě na klíček, jinak jsem si nekonečný příval energie, smíchu a slov nedokázala vysvětlit. Mimo to byla i skvělá kámoška.

Srazilily jsme se hned první den na chodbě, já běžela ze schodů, protože jsem nemohla najít aulu, kde nás, prváky, slavnostně vítali, ona letěla nahoru ze stejného důvodu. Srazilily jsme se uprostřed a společně se skutálely dolů. Vzhledem k tomu, že Sam rozhodně nevypadala na vykulenou prvačku, a navíc měla na sobě bílý šaty, děsila jsem se, jak mě hned seřve. Ale ona mi pomohla na nohy a vyhrkla:

„Zasraný schody, proč stejně jako v Monaku všude nejezdíme výtahem? Jsem Sam mimochodem a sorry za ten držkopád. Hledám aulu, nevíš, kde je?“

Když zjistila, že ji taky hledám, automaticky se zařadila po mém boku a už tam zůstala. Bohužel k Sam patřila ještě Arleta, se kterou spolu kámošily už od školky. Její mamka milovala mexické telenovely, ale nějak si zapomněla úměrně tomu vzít i Mexičana, takže ke jménu Arleta jí nadělila příjmení Špačková. Arleta prohlašovala, že hned jak jí bude osmnáct, si příjmení změní. V plánu zatím měla Arleta Jackson nebo Arleta Timberlake. Ale vzhledem k tomu, že v prváku to byla Arleta Bieber a potom Arleta Swift, myslím, že za ten rok, než bude plnoletá, ještě párkrát změní názor. A právě Arleta se k nám zrovna hnala z jídelny.

„Co řešíme?“ halekala na nás už zdálky. Plácla sebou vedle nás do trávy a Sam na mě okamžitě žalovala: „Řešíme, že Ness je hroznej suchar.“

„To víme, ale proč tentokrát?“ chtěla vědět Arleta.

„Dovol?“ ozvala jsem se, ale Arleta dělala, že mě neslyší, a pobídla Sam, ať spustí.

Já však odpověděla dřív, než to stihla udělat.

„Protože mě nechává chladnou hvězda našeho basketbalového týmu.“

„No, to je jasný, copak sis nevšimla, že pálí po Márovi?“ uculila se Arleta vědoucně.

Sam se na mě překvapeně podívala. „To jako vážně, Ness? Jak dlouho že se to kamarádíme? Odpovím si sama, dva dlouhé roky! Jsme už celé dva roky kámošky, a nestála jsem ti za tu námahu, abys mi oznámila, že se ti líbí Mára. Mimochodem, Marek je taky kusan. Rozhodně si drží v žebříčku nejvíc hot týpků naší školy slušné druhé místo. Mě osobně sice blondatí kluci s hnědýma očima moc neberou, ale chápu, že pro někoho může mít své kouzlo. Tak povídej, přeháněj. Co on na to? Kdy jste spolu mluvili

naposledy? Co jste si řekli? Kdy se zase uvidíte? Jak líbá?“ vysypala na mě a já bych s největší chutí zakroutila Arletě krkem. Ale ta blbka se klidně rozesmála, až z toho začala chrochtat.

„Víte co, vy dvě? Já vážně nechápu, proč se s vámi kamarádím,“ zavrčela jsem našťvaně, zaklapla knížku a vyhrabala se na nohy. Oprášila jsem si džínovou sukni a batoh hodila přes jedno rameno. Plac před školou už se pomalu vyprazdňoval, takže jsem rychle střelila pohledem, kde je ten pitomec, protože jestli jsem po něčem fakt netoužila, bylo srazit se s ním ve dveřích. Naštěstí právě teď nahrával jednomu z kluků na koš. Sam měla pravdu, ten kluk byl vážně kus. Ale kus vola!

„Ness, počkej!“ volala za mnou Sam a já se uvolila zpomalit, až když jsem byla bezpečně ve druhém patře, kde jsme měli učebnu němčiny.

„Škoda, že útěk není olympijskej sport, tutově bys stála na stupních vítězů,“ řehtala se Sam. „Snad jsem toho zase tolik neřekla. A vůbec, odkdy se svěruješ Arletě a mně ne?“

Neodpověděla jsem, ale to ji nezastavilo, vypálila na mě hned další otázku: „Je ještě moc brzy zeptat se na Máru?“

„Jo,“ ujistila jsem ji a doufala, že dá aspoň na chvíli pokoj. Marně.

První zpráva od ní, ačkoliv seděla hned přes uličku, přišla přesně minutu po tom, co se ve třídě objevila němčinářka.

Sam

Fajn, smírím se s tím, že ses svěřila Arletě jako první, ale už konečně spust’.

Takže Marek Bauer? 😐

Vanessa

Bože, Sam, už ti někdy někdo řekl, že jsi otravná jak svítiplyn? 🙏 Jen pro klid tvé duše, ne, nesvěřila jsem se Arletě, jen mě přistihla, když jsem se s ním bavila na chodbě, a hned si z toho udělala příběh. Copak ji neznáš? 🙄

Sam

Ne, to mi ještě nikdy nikdo neřekl. A víš proč? Protože nejsem otravná. Jsem milá, hodná, úžasná a každý by se mnou chtěl kamarádit. A ty máš to neuvěřitelné štěstí, že můžeš. 😏

Vanessa

Samým štěstím dneska asi neusnu. 😏

Sam

Počkej, takže se ti Mára nelíbí? 🙄

Nejradši bych hlasitě zakvílela, ale vzhledem k tomu, že se němčinářka rozhodla proklepnout si nás z poslední lekce slovíček a já tomu včera moc nedala, nehodlala jsem na sebe zbytečně upozorňovat.

Sam

Ness? Víš to, že vidím, že sis tu zprávu
právě teď zobrazila, že jo?
Sedím hned vedle tebe. 😏

Vanessa**Sam**

Takže? 😎

Před odpovědí mě zachránila němčinářka, která vytáhla Sam k tabuli. Na mě a Marka okamžitě zapomněla, protože na slovíčka se samozřejmě ani nepodívala, takže lapala po třídě každou náповědu. Fakt jsem se snažila, ale ta holka je na mou duši úplně hluchá. A když jsem jí slovíčko napsala na papír, ukázalo se, že i blbě vidí. Začala mžourat a různě se předklánět, až s ní učitelka definitivně ztratila trpělivost a poslala ji do lavice s pětkou. Jenže Sam si z toho nic nedělala. Vteřinu potom, co dosedla, mi pípla zpráva.

Sam

Takže kde jsme to skončily? 😊

Do konce dvouhodinovy ze mě vytáhla, že jsme se s Markem potkali na jedné akci, kterou pořádal gympl a kde jsem jako jedna z členek organizačního výboru pomáhala. Mára a ještě dalších pár kluků nám přišli pomoci odtahat těžké věci. Dali jsme se do řeči a od té doby jsme si občas napsali nebo pokecali na chodbě.

„Volno!“ zavýskla jsem nadšeně a zavřela svou skříňku s větší razancí, než bylo potřeba. Ale školník by mi to jistě odpustil, vždyť před námi byl díky ředitelskému volnu, kterým Šváb šetřila jako s šafránem, ale oprava kanalizace ji donutila, prodloužený víkend. V sobotu mě sice čekala brigáda, ale v neděli jsme si naplánovaly s mamkou společný výlet a taky jsem chtěla dočíst knížku. To Sam zrovna teď volný pátek a víkend vůbec nezajímal.

„Tak se rozhoupej a někam ho pozvi, ne?“ zaříkávala mě, sotva jsme vypadly z dusné školy do ještě dusnějšího odpoledne.

Léto oficiálně začínalo až za měsíc, ale zřejmě mu to nikdo nedal vědět, protože teploty už týden atakovaly třicítku a my tak šli rovnou ze zimních bund, protože přísahám, že před dvěma týdny ještě sněžilo, do plavek. Ne snad že by mi to vadilo, léto jsem milovala a těšila se na prázdniny jako malá. S mamkou jsme si jako každý rok naplánovaly dovolenou u moře, ještě jsme nevěděly kde, ale zatím vedlo Santorini a Kypr. Já osobně se víc přikláněla k Santorini, ale ve finále mi bude úplně jedno, kde se budu moct ráchat ve vodě a hlavně si po dlouhé době zasurfovat. Myslím, že jsem v minulém životě musela být námořník nebo pirát. Samin vysněný život byl svět v září reflektorů, sláva a červený koberec. Můj zase nějaká odlehlá pláž v Austrálii nebo Americe, kde bych měla malou školu surfování. Jenže to byl sen, který se mi asi jen tak nesplní, jednak až tak dobrá, abych někoho mohla učit surfovat, zase nejsem a pak mám před sebou ještě celou věčnost ve škole. Takže

jsem musela vzít zavděk dovolenou, kde jsem každý rok neslezla z prkna. Mamka, která dokázala proležet celé dva týdny na dece a jen se otáčet jako na grilu, mi to s úsměvem dopřávala. Spokojené jsme byly obě a já se nemohla dočkat, až se nalodíme do našeho staříčkého jeepu a vyrazíme slunci a moři vstříc.

„Koho kam hodláme pozvat?“ ozvalo se za námi.

„Nemůžeš chodit jako normální lidi? Jednou z tebe dostanu psotník,“ lekla se Sam.

„Za první netuším, co je to do háje psotník, a za druhý nemůžu za to, že jsi extrémně lekavá,“ pokrčila Arleta nevzrušeně rameny.

„Podle mě srdeční záchvat,“ řekla rozhodně Sam. „Protože babička se vždycky, když to říká, u toho drží za prsa. Tak nejspíš srdce.“

„Nebo něco s prsama,“ přemýšlela Arleta. „Možná že se jí zdrcne mlíko?“

„Babičce? Jste na palici, obě dvě,“ rozesmála jsem se a vážně přemýšlela, kde zrovna já jsem přišla k takovým prdlým kámoškám. „Jen pro vaši informaci jsou to febrilní křeče u dětí.“

„Ty jsi fakt chodící Wikipedie,“ smála se Sam.

„Šprtka, co chceš?“ ušklíbla se Arleta.

„Kdybys občas poslouchala, co nám říká na bižuli Měňavka, věděla bys to taky.“

„Tak tu přestávám poslouchat po pěti minutách. Ten její slovní průjem by nevstřebala ani pamperska!“ Arleta se tvářila, jako by ji navíc někdo nutil tu plnou pampersku uklidit.

Já měla hodiny s Měňavkou alias Patricií Mrnkovou moc ráda. Oproti ostatnímu osazenstvu profesorského sboru byla docela mladá a pro svůj předmět neskutečně zapálená. Prý původně chtěla dělat ve výzkumném ústavu a podílet se na výrobě léků. Jakým nedopatřením skončila v Budějčích na gymplu, jsem netušila, ale byla jsem za ni ráda. Její hodiny

byly fakt zajímavý. Věděla toho rozhodně víc než učebnice a dokázala to podat asi tak milionkrát zábavněji. Možná i proto jsem neodmítla, když mě hned v prváku požádala, jestli bych nereprezentovala naši školu na biologický soutěži, kterou už celý roky pořádala Jihočeská univerzita.

Ale na tu jsem myslet nechtěla. Okamžitě jsem dotěrné vzpomínky zahrabala co nejhlouběji do svého mozku a hodlala je tam nechat už navždycky. Na ten den jsem se rozhodla zapomenout a basta!

„Můžeme se přenést přes tyhle zbytečnosti a dostat se konečně k tomu, kdy pozveš Máru na rande?“ ozvala se Sam.

„Tak to ti můžu říct naprosto přesně,“ usmála jsem se na ni. „Nikdy!“

„Protože?“ chtěla vědět Sam.

„Protože na rande má pozvat jako první kluk.“

„Chudinko, ty jsi ještě ze starý školy?“ pohladila mě Arleta po rameni a tvářila se přitom, jako kdybych jí právě oznámila, že jsem sirotek, co vyrůstá v dětském domově.

Sam se přidala tentokrát na Arletinu stranu. „Jsi silná, emancipovaná žena, prostě ho pozvi první. Když budeš dneska čekat, než se rozhoupe on, klofne ti ho jiná. A to by byla věčná škoda.“

„Pak za to nestál,“ odvětila jsem a byla ráda, že jsme dorazily na zastávku autobusu. Tady se totiž naše cesty rozdělily. Zatímco Sam se nechala svézt jednadvacítkou do vilové čtvrti na kraji města, Arleta zamířila na náměstí a já musela pět minut počkat a pak se nalodit do přehráitého autobusu směr Trhové Sviny, kde jsme s mamkou bydlely. Půlhodina v přetopeném autobuse mi připadala jako celá věčnost, zvláště když se vedle mě posadila paní Patočková, co bydlela kousek od nás a měla potřebu se mi svěřit s tím, jak ji zlobí záda a starej. Poslouchala jsem ji tak na půl ucha, takže jsem si z celého rozhovoru odnesla, že by potřebovala přetáhnout holí a starýho namasírovat, nebo naopak.

„Tak ať vám to vyjde,“ popřála jsem jí a prchala, jako by mi za patami hořelo, kdyby ji snad napadlo se ke mně cestou domů přidat.

„Mami? Jsem doma!“ zahalekala jsem do útrob našeho malého domku, který stál hned na kraji malého náměstí a který jsme obývali společně s babičkou a dědou. Teda přesněji řečeno, ve kterém jsme o sebe zakopávali s babičkou a dědou.

Přestěhovaly jsme se sem s mamkou z Budějic chvíli potom, co se táta rozhodl, že už nás ve svém životě nechce, protože mnohem víc potřebuje prsatou studentku, co ji omylem oplodnil při doučování. Jo, až tak skvělou mám rodinku. Táta, vysokoškolský profesor, který, jak se ukázalo, mnohem radši děti dělal, než se o ně staral. Byly mi tři, když nás vyměnil za první studentku, pět, když přišla další, v osmi už jsem měla dalších pět nevlastních sourozenců a konečně jsem pochopila, že už ani netuší, že existuju, natož že by se mnou chtěl mít vztah, jako mají jiní tátové se svými dcerami.

A já husa se celý ty roky snažila, abych s ním byla v kontaktu, jenže on o to vůbec nestál. Namlouvala jsem si, že třeba jenom nemá čas, nebo neví, kde bydlíme, takže sotva jsem se naučila psát, rozhodla jsem se, že mu napíšu dopis. Slavnostně jsem ho odnesla na poštu a těšila se na odpověď. Jenže ta nepřicházela. Čekala jsem dlouho. Tak dlouho, až jsem přestala věřit, že mi nějaká vůbec přijde. Ale pak jednoho dne byla ve schránce obálka s drobnými kvítky. A já, tehdy osmiletá důvěřivá malá holka, skákala radostí metr vysoko, že mi táta odepsal. Ještě dneska jsem si dokázala vybavit ten nádherný pocit, který mě celou prostoupil. Jenže to jsem netušila, že mi nepsal táta, ale máma s babičkou. Sice to omlouvaly tím, že jim mohlo utrhnout

srdce, když mě viděly, jak každý den běhám natěšená ke schránce a vracím se se slzami v očích, ale já to brala jako obrovskou zradu a měsíc s nimi nepromluvila ani slovo.

Později už jsem na to vzpomínala bez jediné emoce. Táta pro mě přestal existovat stejně jako já pro něj. Setkala jsem se s ním jen jednou – u soudu, když požádal o snížení alimentů. Ano, až tak úžasného tatíčka mám. Ale jednu výhodu jeho zrada měla. Stmelilo nás to s mamkou. Dneska jsme byly spíš jako kamarádky. Mohla jsem jí říct úplně všechno, někdy i věci, které bych neřekla ani Sam s Arletou.

„Mamka tady není,“ do chodby z kuchyně vykoukla babička, v jedné ruce škrabku a v druhé napůl oloupanou bramboru. „Je někde s Ondrou. Dodělám kaši a najíme se, jo?“

„Chceš s něčím pomoci?“ nabídla jsem se ochotně, ale babička mě zahнала, ať si jdu dělat, co potřebuju, prý brambory ještě hravě zvládne.

„A upekla jsem ti bábovku,“ volala za mnou. „Tu, jak máš ráda, s čokoládou a kapkou rumu.“

„Jsi nejlepší, babi,“ ocenila jsem.

Babička žila v přesvědčení, že nebýt jí, nejspíš bychom s mamkou pošly hlady. A tak se ujala místa v kuchyni a vařila, pekla, smažila a pak se snažila všechny ty hory jídla do nás nacpat. Naštěstí děda jedl rád a s chutí, a tak si babička ani nevšimla, že s mamkou často některé její moučníky a dezerty ani neochutnáme.

Ale jinak byli babička s dědou moc fajn. Ráno začínali pravidelně tím, že si místo snídaně dali svou ranní kávičku s cigaretkou a hodinu strávili na sítích. Ano, moji prarodiče měli nejen Facebook a Instagram, ale dokonce i TikTok!

V pokoji jsem ze sebe shodila šaty, oblékla si šortky a tílko a otevřela okno dokořán. Zhluboka jsem do sebe nasála teplý vzduch, který už voněl létem. Čistě z dobrého rozmaru jsem zamávala malé sousedce, která se kachnila v pidi bazénku a nabízela mi, abych se k ní přidala.

Potěšil mě její optimismus, protože kdybych se do jejího bazénku nacpala já, už by se tam nevešla nejen ona, ale ani voda. Náš bazén byl ještě studený, takže jsem sebou plácla na postel a chtěla si číst. Ve škole totiž začínaly maturity, takže učitelé šíleli a my měli volno. Teda když jsme zrovna nemuseli u maturit pomáhat. Jenže jsem přečetla sotva pár řádků a pípla mi zpráva.

Sam

Co děláš příští víkend?

Vanessa

Nic zásadního, proč? 😊

Sam

Tak si nic neplánuj, kluci ze třetáku pořádají party v loděnici. Jsme srdečně zvané. . 😊🍷

Vanessa

Kluci ze třetáku? 😬

Prokoukla mě ve vteřině.

Sam

Dave říkal, že Sebastian tam nebude. 😊

Vanessa

Fajn, tak půjdu. 😐

Sam

Super, bude to skvělý.
O to víc, že tam bude Mára. 😊

Vanessa

Měj se, Sam. 🙌

Sam

Ness?

Sam

Dělám si legraci!

Sam

Teda nedělám, vážně tam bude, ale vždyť víš, že pro tebe chci jen to nejlepší. A Mára je to nejlepší. 😍

Sam

No dobře, tak už dám pokoj.

Sam

Napíšu jim, že přijdeme.

Sam

Ness?

Sam

Někdy fakt nesnáším, že prostě zahodíš mobil
a půl dne si ho nevšímneš! Jak to sakra vydržíš?!

Sam

Tak zatím!

Žádosti o ruku a jiné radosti

Vanessa

„Van, hodila bys to na trojku? A cestou, prosím, objednej sedmičku,“ zaúkolovala mě Tess, moje kolegyně a taky šéfová v kavárně s poetickým názvem *Vůně domova*, kde jsem už druhým rokem několikrát v týdnu brigádničila.

Měla jsem to tu ráda, kavárna stála na skvělém místě, jen kousek od parku, a přesto dost blízko k centru, aby si sem našli cestu jak stálí návštěvníci, tak i náhodní turisté. Byla vyhlášená nejen dobrým kafem, na kterém si Tess natolik zakládala, že i mě, brigádnici, poslala na baristický kurz, ale také luxusními zákusky, domácími koláčky a dorty. Některé z nich pekla Tessina mamka, některé si Tess nechávala vozit od soukromé pekařky, která za ty roky pekla už čistě jen pro naši kavárnu. Tess milovala dekorace a knížky, takže kavárna právě teď ladila do letních pastelových barev, a kde bylo nějaké volné místo u zdi, stála knihovna, ve které si mohli návštěvníci půjčit knížku a při popíjení kávy nebo čaje si číst. Když je knížka zaujala, klidně si ji mohli odnést domů. Spousta zákazníků nám po přečtení knihy vracela a ještě k nim přidávala své vlastní. Takže se nám původně malá kupička knih pěkně rozrostla.

„Na sedmičku jednu rakytníkovou limču, dvakrát ledovou kávu s vanilkovou zmrzlinou a jednou ledové matcha

latte, k tomu si dají dvakrát Míša dort a dvakrát lotuskový cheesecake,“ nadiktovala jsem Tess objednávku, vyjela jí lístek z terminálu a letěla k dalšímu stolu.

Vzhledem k teplotám, které venku panovaly, jsme letos otevřeli zahrádku rekordně brzy, a tak jsem se měla co otáčet, abych všechno stíhala. Venku sice obstarávala stoly naše další kolegyně Míša, ale celá kavárna tak zůstala na mně, a to nebylo zrovna málo lidí. Lítaly jsme všechny tři jako hadr na holi až do zavíračky. Ta naštěstí byla už v sedm. Tess, jejíž rodina kavárnu vlastnila, tvrdila, že od sedmi má jít člověk do baru a ne do kavárny. Tenhle její názor jsem rozhodně schvalovala, protože běhat tu ještě další hodinu, nejspíš bych měla nohy ušoupané až ke kotníkům.

„Dneska byli lidi uznalí,“ usmívala se Tess, když nám vyplácela hezky poctivě na tři spravedlivé díly rozdělená dýška.

„To se hodí, dneska jdu na party, tak si to užiju,“ těšila se Míša a hned se s námi loučila.

„Zítřa s tebou počítám,“ volala za ní ještě Tess, ale Míša už ji neslyšela.

„Taky tě čeká nějaká prima party nebo snad rande?“ zajímala se Tess, když jsem si od ní brala poctivě vydřené korunky i já.

„Pokud se počítá i rande s knižním hrdinou, tak jo,“ zakřenila jsem se na ni, poděkovala za dýška, rozloučila se a mazala, abych stihla autobus domů.

Jenže tam jsem se dostala až za předlouhé dvě hodiny, protože autobus měl nějakou poruchu, uprostřed cesty se mu zničehonic začalo kouřit z motoru, takže nás řidič všechny raději vyhnal ven.

„Za chvíli přijede náhradní,“ dušoval se. Nevím, jak se v řeči řidičů autobusů počítá chvíle, ale tahle trvala hodinu a půl!

„Jak bylo v práci?“ zajímala se mamka, sotva jsem strčila hlavu do obýváku.

„Honička.“

„To víš, krásný počasí, báby vyrazily sbírat drby,“ mrknul na mě děda, za což si od babičky vysloužil plesknutí.

„No, co, co,“ hájil se hned. „Tak schválně, bylo tam víc mladých holek, nebo starých babek s fialovým přelivem?“ chtěl vědět děda a dělал, že si nevšiml babiččina nesouhlasného pohledu.

„Každá babka nemá fialový přeliv,“ hájila je hned babička.

„To máš pravdu, některý mají i růžový,“ přitakal děda, popadl mračící se babičku za ruku a stáhl si ji na klín k sobě do křesla. „Ale ty, babičko, ty jsi kost i v důchodu, kam se na tebe hrabou nějaký padesátnice,“ lichotil jí děda a babičce nad tou chválou zrůžověly tváře.

„Určitě něco potřebuješ, viď?“ škádlila ho a oba se společně smáli. Líbilo se mi, jaký spolu měli vztah. Neříkám, že po sobě občas neštěkali jako dva rozzuření psi, ale měli mezi sebou nepsané pravidlo, že ať už se pohádají jakkoliv a jedno jak moc, spát půjdou vždy usmíření. A fungovalo jim to už čtyřicet let!

„Jo, Vanessko, potřebuju od tebe poradit, dneska jsem viděl na TikToku takový udělátko, co by se mi moc hodilo do dílny.“

„Jasně, dědo, hodím si nahoru věci a mrkneme na to,“ slíbila jsem mu.

Sobotní večer ve společnosti mamky a babi s dědou byl moc fajn. Sam s Arletou sice hrubě nesouhlasily, protože mě chtěly vytáhnout ven, jenže já odmítla. Sam mi našťavaně poradila, abych se nezdržovala vejškou, ale po škole si dala rovnou žádanku do domova důchodců, protože bych tam mezi ty bezzubé stařečky, co usínají u seriálu *Zoo* v osm večer, určitě zapadla. Jenže u nás doma bylo veselo. Nejdřív jsme si povídali, potom jsme s dědou objednali to nové udělátko, co vypadalo fakt jako dobrá

vychytávka, a nakonec jsme zkoukli čtyři díly nové řady *Stranger Things*. Do postele jsem se dostala ve tři hodiny ráno.

„Ness? Můžu?“ nakoukla ke mně mamka. Zdála se mi celý večer taková roztržitá, možná trošku smutná. Něco mi na ní nesedělo, ale nedokázala jsem přesně identifikovat co.

„Je všechno v pohodě?“ vyhrkla jsem a rychle se na posteli posadila.

Mamka si ke mně přisedla a pohladila mě po ruce. „Jo, jo, všechno v pohodě, jen... no víš... jak jsme se domlouvaly zítra na ten výlet, vadilo by ti... ehm... kdyby s námi jel i Ondra? Já vím, že jsme si chtěly udělat holčičí den, ale já ti to příště určitě vynahradím, slibuju.“

„Mami, buď úplně v klidu, vždyť víš, že mám Ondru moc ráda. Bude sranda, užijeme si to.“

A to jsem nekecala. Pravda, mamce chvíli trvalo, než mi ho představila. Vlastně jí to trvalo skoro tři roky. Teprve když si o tom, že má nového chlapa, šeptaly i babky u večerky, šla s pravdou ven. Za pár dní mi ho představila osobně a já byla nadšená.

Ondra byl fajn. Byl jen o dva roky starší než mamka, sportovec, a co jsem pochytila, tak vlastnil nějakou firmu, která byla hodně úspěšná. Jezdil v luxusním autě, bral nás do luxusních restaurací i na výlety, kam bychom se asi s mamkou samy nepodívaly, ale to pro mě rozhodně nebylo důležité. Mnohem důležitější bylo, že se s ním mamka začala zase smát. Co jsem věděla, tak o svou ženu i dítě přišel při zpackaném porodu. Aby zapomněl, vrhnul se do práce a na lásku na nějakou dobu zanevřel. Teprve když potkal mamku, která mu prý úplně klidně sebrala před nosem poslední kousek koláče v jeho oblíbené domácí pekárně, led, který chránil jeho srdce, postupně začal roztávat. Tvrdil, že mamka do toho obchodu vtančila, uzmula mu z ruky koláč a zase zmizela.

„Prosím tě, vůbec mu nevěř,“ mávla nad jeho řečmi se smíchem rukou mamka. „Prostě přišel pozdě, to je celý.“

„Já myslím, že jsem přišel přesně v ten správný čas,“ ujistil ji Ondra a vtiskl jí něžný polibek do vlasů.

Takže to, že s námi zítra vyrazí na výlet, nebylo nic, co by mi mělo vadit, a nechápala jsem, proč je z toho mamka tak nervózní. Jenže to jsem ještě netušila, co si ti dva na mě vymysleli.

„Tak kam to bude, holky?“ mrknul na nás Ondra, když jsme se mu s mámou nalodily do jeho obrovského SUV.

„Říkaly jsme si, že bychom se jely podívat do Jindřichova Hradce, už jsme tam nebyly na zámku celou věčnost a prý tam mají na náměstí nějakou novou řemeslnou zmrzlinu, takže tu určitě musíme ochutnat. Teda jestli ti to nevadí,“ ujišťovala se mamka.

Ondra nastartoval a prohlásil: „Vaše přání je mi rozkazem, dámy, užijeme si prima den.“

A to jsme si taky užili. Nejdřív jsme vyrazili na zámek nebo hrad nebo co to tam vlastně mají.

„To je určitě hrad, podívej na ty věže a mají tu hlado-mornu,“ tvrdil Ondra.

„Tutově je to zámek, takhle krásně zdobené hrady nebývaly, v dějepise nejsem zrovna dvakrát kovaná, ale tohle jsou jistý prvky renesance,“ tvrdila jsem já. Nakonec nás rozsoudila postarší paní průvodkyně, kterou jsem podezřívala, že tady provází už od té doby, co tohle místo začali stavět, protože o něm věděla úplně všechno.

Ta nám oznámila, že pravdu máme oba, protože ve skutečnosti jde o hrad i zámek. A bylo. Potom jsme prošli zahrady, na chvíli se posadili vedle fontánky, ve které se ráchala malá holčička a radostně u toho výskala, zatímco její maminka seděla na lavičce a zírala do mobilu. Ochutnali

jsme tu podle mamky a nějaké recenze, co četla někde na netu, nejlepší řemeslnou zmrzlinu a musím říct, že jsem asi fakt lepší nikdy nejedla, a domů jsme to vzali ještě přes Třeboň, kam nás vzal Ondra na večeři do své oblíbené Krčmy u Kellyho.

Sotva jsme si objednali, mamka se začala zvláště ošívát, cupovala ubrousek na miniaturní kousíčky a pak ho zase rovnala zpátky dohromady. Moc nemluvila a ze své porce jídla nazvaného Dopřej sobě spící pannu zahalenou, což byla vepřová panenka s listovým špenátem a smetanou, snědla sotva půlku. To mně z Kapouna nadívaného rajčetem na špenátu loženého nezbylo vůbec nic. Kdyby mi to nebylo blbý, vylízala bych talíř, tak moc dobrý to bylo. Byla jsem spokojená, v bříšku jako v pokojíčku, ještě jsem to zalila velkou točenou kofolou, takže jsem musela odběhnout na záchod.

Když jsem se vracela, zaslechla jsem Ondru, jak mamce říká, že vhodnější čas už asi nebude, aby mi to řekla. Začala jsem mít nepříjemné tušení.

„Co mi má říct?“ vybafla jsem na ně, až sebou mamka polekaně trhla.

„Sedni si, Ness,“ pobídla mě a mně se divoce rozbušilo srdce. Oba se tvářili tak vážně, že jsem se začala bát. V hlavě se mi okamžitě urodilo asi tak sto nejružnějších nápadů, samozřejmě že jeden černější než druhý.

„Co se děje?“ Myslím, že jsem samou nervozitou nadskakovala.

„Musíme si promluvit,“ začala mamka obšírně.

„Něco se stalo?“ vyhrkla jsem. „Něco s tebou je? Nebo s Ondrou? Máte nějaké průšvihy? Jsi nemocná? Nebo těhotná?“

„Těhotná?“ vykulila na mě oči mamka. „Je ta holka normální?“ otočila se nevěřicně k Ondrovi, u kterého hledala podporu.

„Rozcházíte se?“ napadl mě další fakt geniální nápad.

„Právě naopak,“ usmál se Ondra.

Sakra, co to je za hádanky? Co je opak rozcházení? Scházení? V hlavě mi to šrotovalo víc než v síťovém úložišti.

Mamka se zhluboka nadechla a pak ze sebe vysypala: „Ondraměpožádalorukuajásouhlasila.“

„Cože?“

„Ondra mě požádal o ruku a já souhlasila,“ zopakovala mamka trochu pomaleji a já vyjekla nadšením.

„Ale to je naprosto úžasná zpráva, moc vám oběma gratuluju!“ vyskočila jsem na nohy, abych je mohla obejmout, a vůbec mi nevadilo, že jsem při svém zbrklém pohybu převrátila držák s příbory.

Měla jsem z nich opravdu radost, ale zdálo se, že to nebylo všechno. Mamka po mně pořád tak zvláštně pokukovala.

„Ale to znamená, že spolu budeme bydlet,“ dodala vzápětí.

„A?“ pokrčila jsem nevzrušeně rameny. „Však to by bylo divný, ne? Kdybyste se vzali a bydleli každé zvlášť. Už jsi to říkala babičce s dědou? Určitě budou nadšení.“

„Vlastně budeme bydlet u Ondry. Má mnohem prostornější dům a potřebuje být blízko své firmě, a taky kvůli jeho synovci,“ vysvětlovala horečnatě mamka a mně to pomalu začalo docházet.

„Budu moc rád, když půjdeš s námi, ale je mi jasné, že tě nemůžeme nutit, abys kvůli nám překopala celý svůj život. Ať už se rozhodneš jakkoliv, dveře u nás budeš mít vždycky otevřené,“ ujišťoval mě Ondra.

Zírala jsem z jednoho na druhého a mísily se ve mně pocity radosti a nadšení se zmatkem, nervozitou i napětím. Věděla jsem, že Ondra bydlí někde na Lipně, taky jsem věděla, že nebydlí sám, bydlel spolu se svým malým synovcem. Což o to, mít malýho nevlastního bráchu nebo bratrance nebo co by vlastně byl, by mi nevadilo. Ale neuměla

jsem si představit, že už nebudu každý den s babičkou a s dědou.

Mamka mě pohladila po ruce. „Nemusíš odpovídat hned, nech si to projít hlavou.“

Vděčně jsem se na ni usmála. „A kdy bude svatba?“

„Chtěli bychom ji začátkem léta,“ odpověděl mi Ondra a hned mě zasvětil i do svých představ: „Úplně to vidím, západ slunce, molo, na jeho konci čekám já a přichází tvoje nádherná máma. A pak budeme slavit, jíst, pít a tancovat až do rána.“

To znělo jako pohádková svatba, takže jsem se k plánování hned přidala a vydrželo nám to celou cestu domů. Měli jsme s Ondrou samé úžasné nápady a nechápala jsem, proč se mamce nelíbilo, že by ji mohl někdo k molu a potažmo oltáři dovézt na šlapadle nebo paddleboardu. Nám s Ondrou to připadalo jako super nápad.

Vanessa

Mamka se bude vdávat.

Sam

**No nekecej, tak tomu říkám zpráva!
Že posílám gratulace budoucí nevěstě!!!**

Vanessa

Ale to znamená, že půjde k Ondrovi. ☹️

Zapálilo jí rychle.

Sam

Počkej, to znamená, že se budeš stěhovat? 🤔

Vanessa

Netuším, dali mi čas na rozmyšlenou. Nevím, jestli tu chci nechat babi s dědou samotný. 🙄

Sam

Počkej, nebydlí Ondra náhodou na Lipně? 🤔

Vanessa

Jo.

Sam

Tak nad čím přemýšlíš? 🤔 Babi s dědou můžeš vidět každý víkend, ale Lipno? To je ráj. 😍 Samej sportovec, vymakaná a dozlatova opálená těla, beach volejbal, skate, jachty, večery na pláži... Bože, nechtějí mě adoptovat? 🙄 Byla bych ta nejhodnější dcerunka na světě.

Vanessa

Jsi praštěná! 😏

Sam

V létě to tam žije jako nikde jinde. O tom žádná!
Přes den pláž, večer party a hromada krásných
cizinců. 😏

Vanessa

A taky ukvičených dětiček
a uječených hysterických matek. 😏

Sam

Jsi moc pesimistická, musíš se na to dívat
z té lepší stránky. Večer už budou haranti
v postelích a ty můžeš vyrazit do víru noci. 😏

Vanessa

Má taky toho synovce. 🙄

Sam

Prosím tě, kolik mu je? Pět? Pohodička.
Hodíš ho cestou na autobus do školky, cestou domů
ho nacpeš bonbony, pustíš mu pohádku a je. 😏

Vanessa

A v zimě tam nepotkáš živou duši. 🧑‍🦲

Sam

Šibe ti? Však je to zároveň zimní středisko.
Tam to žije celý rok. 😎

Vanessa

Když je sníh. 🧑‍🦲

Sam

Už jsem ti někdy řekla,
že jsi hrozně pesimistická? 😏

Vanessa

Jo, před chvílí. 😏

Sam

A pořád ses z toho nepoučila.
Sakra Ness, tohle je pecka... počkej...

Na chvíli se odmlčela, aby mě mohla vytočit přes Face-Time, a hodinu do mě hustila, proč je bydlení na Lipně úplně nejvíc cool věc na světě. A neobstála jsem ani s argumentem, že tam je víc cizinců než stálých obyvatel.

„Podle oficiálních stránek to ani není město, ale vesnice a má přesně šest set sedmdesát pět obyvatel. To je zoufalý.“

„Ty jsi zoufalá,“ setřela mě Sam a připojila k hovoru i Arletu, aby na mě byly dvě. Po dvou hodinách telefonování, kdy mě regulérně bolelo břicho od smíchu, jsem měla v plánu přestěhovat na Lipno nejen své trvalé bydliště, ale taky dvě nadšený kamarádky, co se za mnou chystaly přijet na celý prázdniny. Prý mě tam nemůžou nechat samotnou bez dozoru s tolika krásnými a jistě svobodnými kluky.

Potřebuju na tebe slovník cizích slov

Vanessa

Maturitní týden mám ve škole ze všeho nejradši. Učitelé sedí jako zkoušející nebo přísedící u maturit a ti, co nesedí, suplují a snaží se zvládnout všechny zbývající třídy našeho osmiletého gymplu, což se jim sice daří, ale s jazykem na vestě. Takže máme samej supl, hodně volna a hlavně žádné učení.

Dny se sice neskutečně táhly, ale to nikomu nevadilo. Já si je krátila čtením nebo klábosením s holkama, kluci si do školy přitáhli playstation, propojili ho s interaktivní tabulí a vesele mastili formule. Než jim to řídka zadržela a ještě si kvůli tomu pozvala do školy jejich rodiče. Pak vzali zavděk sledováním videí a filmů na Youtube. Arleta se Sam si dělaly navzájem manikúru a neváhaly si k tomu do školy přinést i UV lampu a asi tak tunu laků. Ostatní holky se k nim nadšeně přidaly, takže jsme měli ve třídě takové malé nehtové studio.

„A co teď budou chudinky Vietnamky ze salonu na rohu žrát? Normálně jste jim sebraly byznys,“ pochechtával se holkám Radek, za což si vysloužil pohrdavé odfrknutí a lahvičkou rudého laku přímo do čela.

„Tak svět odplácí,“ bědoval a prchal z jejich dosahu.

„Vanesso?“ O velké přestávce se ve třídě objevila Měňavka a zavolala si mě k sobě.

„Příští týden je finálové kolo biologické soutěže přírodovědecké fakulty, počítáš s tím?“

„Ano, počítám,“ přikývla jsem.

„Fajn, tady máš informace, zítra mi to přines podepsané. Sejdeme se ráno v půl deváté před fakultou, dobře? Bude to nejspíš na celý den, tak si vezmi nějakou sváču a hlavně pití.“

„Dobře.“ Vzala jsem si od ní papír.

„Bezva, bude se to skvěle vyjímat na přihlášce na vysokou,“ libovala si mnohem víc než já. Ale neměla jsem jí to za zlé, Měňavka byla skvělá.

„Co ti chtěla?“ zajímalo hned Arleta.

Zamávala jsem jí před nosem papírem, co jsem právě vyfasovala. Zavrtěla nade mnou nechápavě hlavou a neodpustila si: „Já tě fakt nechápu, vždyť už všichni vědí, že jsi bedna, musíš si to ještě dokazovat takhle?“

Než jsem ji stihla poslat do míst, kam rozhodně slunce nesvítí, zastala se mě Sam.

„Tak nezávid, Arleta, moc dobře víš, že si ji vybrala sama Měňavka.“

„Přijít za mnou, poslala bych ji do tmy,“ odsekla Arleta, aniž by zvedla hlavu od třípytek, kterými si právě bohatě zasypávala čerstvě nalakované nehty.

„Jenže ona by za tebou přijít nemohla, víš?“ usmála se na ni líbezně Sam.

„Proč ne?“

„Protože jsi na bižuli, a to bez urážky, tupá, jak daleko vidíš, a možná ještě kus za roh.“

„Hele nech si to, jo? Náhodou, tak špatný to se mnou zase není,“ ohradila se Arleta, ale Sam jí připomněla: „Co si pamatuju, tak naposledy jsi Měňavce tvrdila, že vačnatec je turista s batohem, kytovci mají luxusní a libové, to tě

cituju, kejtíčky, býložravci žerou jen bílé věci a že roztoč je zvíře, co to umí parádně roztočit.“

„Drobné nedostatky, to ještě neznamená, že mi bižule nejde,“ bránila se Arleta.

„Vážně?“ Sam si založila ruce na prsou. „A když ses snažila učitelku přesvědčit, že tělo se skládá z kostry, masa, co na ní visí, vnitřností a vnějšností? Nebo jsi to snad nebyla ty, kdo prohlásil, že chřestýš je živočišná forma chřestu?“

„Detaily,“ odmávla ji Arleta, zatímco my šli do kolen.

„A vzpomínáš na nejznámějšího hlodavce?“ Sam musela mít paměť jako slon, jinak jsem si nedokázala vysvětlit, jak si to všechno mohla pamatovat.

„Hlodavce?“ nechápala Arleta.

„Jo, Měňavce jsi tvrdila, že je to Mickey Mouse.“

„To nic nemění na tom, že Ness je šprt. Vždyť kdo má na gymplu na vysvědčení samý? Nikdo. Jen ona,“ obvinila mě Arleta, a kdyby snad některá z holek, které tu s námi seděly, netušil, o koho jde, ukázala na mě prstem s čerstvě nalakovaným nehtem.

„A?“ začínala mě fakt štvát. S Arletou jsme měly trošku komplikovaný vztah. A stejně jako dneska, často byla naším smířcím soudcem právě Sam. Arleta měla občas, nevím proč, zvláštní potřebu mě shazovat. Nikdy jsme si nebyly tak blízké jako se Sam, ale ty dvě se znaly už od školky, takže jsem ji brala jako součást balíčku jménem Nejlepší kámoška Sam.

„A nic, je to nuda.“

„Já bych to brala,“ ozvala se jindy tichá Lenka, která se téměř nikdy nezapojovala do našich konverzací.

„Co? Bejt šprt?“ odfrkla si Arleta pohrdavě.

„Mít takovou bednu. Já mám vyznamenání, ale sakra vydřený. Abych se dostala na vysněnou školu, musím se furt šprtat. Ness je chytrá od přírody.“

„Tutově se taky celý dny a noci šprtá,“ byla se svým soudem Arleta hned hotová.

Prekvapeně jsem povytáhla obočí. „Dneska jsi vypadla z popelnice levou nohou? Nebo proč jsi příjemná jak osina v zadku? Něco jsem ti udělala?“

Arleta se nadechla, nejspíš aby mě zpražila, ale nakonec si to rozmyslela. Zvedla se ze židle a s mohutným foukáním na nehty, což vzhledem k tomu, že je před chvílí vytáhla z UV lampy, úplně postrádalo smysl, odkráčela ke klukům a zbytek hodiny s nimi koukala na video nějakých týpků, co se snažili vařit a vypadalo to fakt příšerně.

„Co jí je?“ kývla jsem jejím směrem hlavou a Sam pokrčila rameny.

„Má nějaký starosti doma. Bude dobrá, to vůbec neřeš,“ ujistila mě Sam a nadšeně si na židli poposedla. „Sobota platí? Přespíš u nás, naši jsou celý víkend pryč, jedou na nějaký wellness víkend. Asi stárnou nebo co. Ale díky bohu za Františkovy Lázně, protože máme barák jenom pro sebe a užijeme si parádní mejdan. A když to tam bude stát za prdlačku, tak si uděláme Piña coladu a budeme koukat do zblbnutí na *Upíří deníky*.“

„Hm,“ odvětila jsem ne zrovna nadšeně, čehož si Sam okamžitě všimla.

„Doufám, že sis to nerozmyslela.“

Když jsem neodpovídala, tak do mě drcla. „Ness?“

„Jo, přijedu,“ slíbila jsem neochotně.

K Sam mě hodila mamka cestou k Ondrovi, takže jsme měly spoustu času navíc, který jsme využily tak, že jsme sebou plácly na zahradu v plavkách a využívaly dalšího horkého květnového dne, abychom nachytaly bronz. Se Sam jsme měly v plánu hned na začátku prázdnin vyrazit na pár dní na Mácháč a nechtěly jsme vypadat, jako bychom byly